



Ferenc és Testvérei

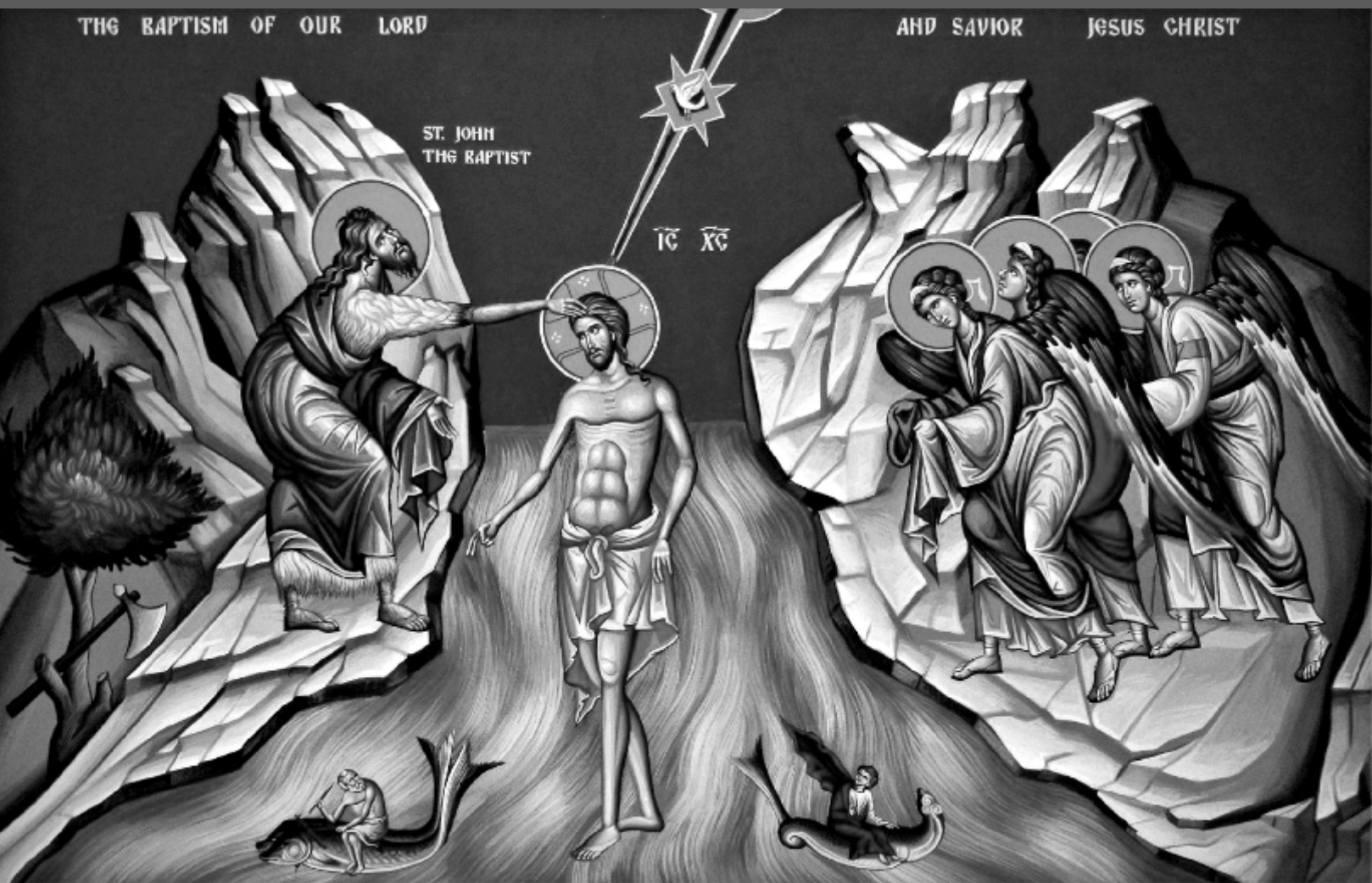
A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2022. január | 300 Ft



Az alázat ellen a gonosznak nincs fegyvere

Dobos András rektor
vízkeresztii elmélkedése



Január 6-án az Egyház az Úr-jelenésről (vízkereszt) emlé-kezik meg. Az alábbiakban Dobos András, a Görögkato-likus Papnevelő Intézet rekto-ra, a Szent Atanáz Görögka-tolikus Hittudományi Főisko-la dogmatikatanára elmélke-dését adjuk közre.

Az emberekre általában jel-lemző, hogy jobbaknak szeret-nének látszani, mint amilyenek a valóságban. Szeretjük elfedni gyarlóságainkat, ódzkodunk at-tól, hogy mások lássák gyöngé-ségeinket, árnyoldalainkat, és inkább arra törekszünk, hogy azt, ami bennünk tökéletlen,

leplezzük. Épp ezért néha még talán attól sem riadunk vissza, hogy hibáinkat másokra hárít-suk, hogy mások sötétségeivel el-kendőzzük a magunkét. Annyira a zsigereinkben van ez, hogy is-merős már az egész kicsi gyere-keknél is, mihelyst értelmük nyi-ladozik.

Egyes nagy lelki mesterek azt mondják, az imádság is azért esik sokszor nehezünkre, mert még Isten előtt, még önmagunk előtt sem merünk őszinték lenni, és kínlódunk a saját alakoskodásunktól, hogy ilyen-olyan álarcoakat akarunk fölvenni, míg imádkozunk. És nincs is ebben semmi különös, hiszen így van ez az ember teremtése, pontosabban bűnbeesése óta, attól fogva, hogy Ádám az édenkertben Évára mutogatott: „Az asszony, ő adott nekem a fáról.” Éva pedig tovább hárított: „A kígyó rászedett, és ettem.”

Sőt, az első ember attól sem riadt vissza, hogy magát a Teremtőt hibáztassa: „Az asszony, akit TE adtál mellém, ő adott nekem a fáról enni...”

Bizony mindannyian ösztönösen azon vagyunk, hogy jobbnak lássanak minket, mint amilyenek vagyunk, vagy legalábbis amilyenek magunkat megismertük. Mindezek fényében Urunk megjelenése ünnepének története igencsak meghökkenítő.

Vízkeresztkor, Úrjelenés napján ünnepszünk középpontjában az az esemény áll, hogy Üdvözítőnk színre lép. Először mutatkozik a nagy nyilvánosság előtt. És az első szereplésnél, ha szabad így mondani, mi valóban mindent beleadunk. Az első benyomás nyilvánvalóan döntő fontosságú. Nos, Jézus színre lép, de nem úgy, ahogy azt a Messiástól várták volna.

Nem pompával érkezik, nem kísérettel, nem valami lehengerlő beszéddel. Ehelyett ő beáll a sorba. És nem is akárhánynak a

sorába, hanem azokéba, akiket Keresztelő János „vipérák fajzatainak” nevezett, a bűnös tömeg sorába.

Keresztelő János értetlenkedése egyáltalán nem valami udvariaskodási forma. „Nekem van szükségem a te keresztségedre – mondja –, és te jössz énhozzám?” Ez nem üres ceremónia vagy körülményeskedés János részéről, nem valamiféle lepke-tánc, még kevésbé van arról szó, hogy kéretné magát. Gondoljuk csak bele magunkat a helyzetébe! Ő amióta csak föllépett és keresztelt, azt hajtogatta, hogy nem ő az, akihez a nagy reményeket kell fűzni, hanem jön utána egy nálánál sokkal kiválóbb valaki. Sokkal kiválóbb. János, akit anyja méhétől fogva eltöltött a Szentlélek, tudta, hogy ez az illető Jézus. De amikor Jézus úgy jelenik meg, ahogy nem várta, akkor ő maga is elbizonytalanodik.

Tényleg jól hallotta az Isten szavát, és ez lenne a Messiás? Ha viszont nem téved, és tényleg ő az, akkor miért alacsonyítja le önmagát? Hiszen ezzel rendkívül kellemetlen helyzetbe hozza őt is, aki pedig arra szentelte az életét, hogy az ő útját előkészítse.

Aztán, amikor Jézus alámerülése után feljön a Jordán folyó vizéből, akkor János megerősítést kap. Látja a Szentlelket mint galambot Jézusra ereszkedni. Máté evangélista azt írja, ebben a látványban csak Jánosnak volt része. Ő kapta ezt bizonyítékképpen, hogy nem tévedett, amikor Jézus személyében látta meg a Megváltót.

És ekkor János megértette azt, amit a napkeleti bölcsek talán

már a jászolnál megértettek, míg mások csak a kereszten függő Jézust látva fogtak föl, megint mások pedig egyáltalán nem voltak képesek megérteni, hogy ez a megalázkodás nem más, mint Jézus fegyvere.

Ő ezzel száll szembe a gonoszszal. Szent Atyáink sokszor mondják, hogy Jézus az ő emberi mivoltával mintegy lépre csalta a sátánt. Ez utóbbi nem ismerte föl az emberré lett Jézusban az Isten fiát, kierőszakolta halálát, aztán csalatkozni kellett, hiszen Jézus mint Isten föltámadt, és föltámasztotta magával a halál birodalmában lévőket is. Hogy a sátán tudta-e, kivel áll szemben, azt mi nem tudhatjuk. De egy biztos: az alázat ellen a gonosznak nincsen fegyvere. Nem tehet semmit.

Ez a Jordán-parti jelenet olyan, mint egy hadiszemle. Mint amikor két ellenséges fél felvonultatja a seregét. A gonosz fellép, a maga logikája szerint, többet mutatva, mint ami.

Az ikonok ábrázolásain és liturgikus szövegeinkben még a víz is hemzseg a gonosz démonoktól, hisz a gonosz ott is elrejtőzik, ahol nem is vélénk.

Jézus pedig megdöbbenő módon egyedül áll ott a parton. Gyöngé, törékeny, sebezhető emberi testben. És éppen ez lesz a fegyver, amivel győzelmet arat. Jézus nem keresi mások tetszését. Nem akar többnek látszani. Egyedül az Atyának akar tetszeni, és az Atya igazolja is tetszését a mennyből szóló szózat által: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

A mennyei Atyának így is

tetszik az ő Fia, ilyen törekeny, emberi testben. Miért is ne tetszenék, hiszen ő alkotta ezt a testet, a maga képére és hasonlóságára formálta az embert, aki így testében-lelkében alkotójának nemcsak keze nyomát, hanem arcvonásait viseli magán.

Előünnepi énekeinkben ös-szüleinket szólítottuk meg:

„Ne rejtőzzetek el, mint hajdan a paradicsomban, mert aki meztelen látott titeket, megjelent, hogy felöltöztessen benneteket első ruhátokba.”

Voltaképpen saját magunknak szól ez a vigasztaló üzenet. A mennyei Atya előtt nem kell szerepeket játszani, ő egyedül biztosan meglátja bennünk saját Fiának gyönyörű arcát,

minden bűnünk, gonoszságunk és undokságunk ellenére. És mindent megtesz értünk, hogy egykor ez a kép eredeti alakjában tündököljön bennünk.

Forrás :

*Szent Atanáz Görögkatolikus
Főiskola/Miskolci Egyházmegye
Magyar Kurír*

Csak az ima ...



A tomboló covid járvány idején én sem maradhattam ki, és egyik hajnalra arra ébredtem, hogy valami baj lehet.

Reggel teszteléssel kezdtem a napot, majd nagyon örültem, amikor ágyba kerülhettem.

48 órás folyamatos fekvés után már nem volt olyan fekvő pozíció, ami ne járt volna fájdalommal. Szörnyű volt! Egy éjszakán át kerestem a helyem, de semmi nem hozott megkönnyebbülést. Az ágy szélén üldögélve, ringatózva múltak nagyon lassan még a percek is.

Hajnali 3 óra tájékán éreztem, hogy „megszabadítottak” ettől a kínzó érzéstől. Hálát is adtam gyorsan. Kimondhatatlan megkönnyebbülést volt!

Másnap reggel beszéltem egy kedves testvéremmel, aki tudta, hogy lebetegedtem, akinek elmeséltem az éjszaka történeteket. Ekkor, kicsit kételkedve, mint aki nem biztos abban, hogy el kell mondania, amit gondol, mégis belekezdett. 3 óra körül őt is „felébresztették”, és elimádkozta értem az Irgalmasság rózsafüzérét.

Micsoda kegyelem és micsoda öröm, hogy hajnaltájban valakinek eszébe jutok, és a legtöbbet tudja nekem adni akkor egy imádsággal, amikor erre a legnagyobb szükségem van!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, és hála minden imádkozó jó Testvéremnek!

Fr. Kis Kornél OFM

Nagyvadak – Az őz

3. rész



Izrael pásztor nép, így a vadászat nem olyan kiemelkedő az Írásokban. A vadak a külvilágot, a szentségen kívüli teret lakják, akikről Isten gondoskodik, még a hollófiakról is, amikor hozzá sírnak (Zsolt 147,9). Ezért az őz nincs olyan hangsúlyosan jelen a Bibliában, és más nagyvadak sem, melyek egy vadászó nép számára talán fontosak. Viszont az őzhöz társított tulajdonság, a szelídség, annál markánsabban előkerül.

A szelídség az Ószövetségben is jelen van már, mint a hűség szent maradék jellemvonása, az alázat és a szegénység mellett. Mózes pedig a legszelídebb ember, ki valaha élt (Szám 12,3). Az Újszövetségben nagyon hangsúlyos a Hegyibeszéd kezdetén

a boldogság-mondások között (Mt 5,4; Zsolt 37,11), és azzal, hogy Jézus szelídnék és aláztos szívűnek mondja magát, aki a kicsinyeknek mutatkozik meg, végképp kiemelkedik a szelídség (Mt 11,29).

De vajon szelíd állat-e az őz? Aki az erdőt járja és hallotta már riasztani az ijedt őzt - különösen éjszaka -, az frászt kap az ugatásszerű hangjától. Vélt szelídsége ahhoz köthető, hogy a gidát (kis őz) elfekteti veszély esetén a suta (nőstény őz), hogy a magas fűben rejtőzzön, míg ő magára tereli a figyelmet, és elcsalja a támadót. Az így lelt, elhagyottnak, csábítóan szelídnék, vagy árvának hitt őzikék lesznek a természetet igazán nem ismerő megmentőik áldo-

zatai, azzal hogy összefogdosák, vagy elviszik. „Ölbe veszi, megsajnálja, hazaviszi kis házába” az őzikét, mint öreg néne a verses mesében, de az őz majd növekedve egyre hallja, szívét egyre feszegeti: „Vár a sarjú, gyenge hajtás, gyere haza, gida pajtás!”

Az őz vélt szelídsége abban is gyökerezik, hogy az ember megfigyeli, csodálja az állatokat, őseink együtt küzdöttek velük, vagy ellenük az életért. Az őz préda, félénk, nem hívja magára a figyelmet, ezért a hasonló beállítottságú emberek jelképe lehet.

Érdekes látni, amikor zuhogó esőben legelésznek a vadak, csöppet sem vacogva, amikor az ember ki sem megy, nekik az csak

időjárás. A sötét éjszaka semmi félelmeteset nem rejt nekik, a nesz csak nesz, nem botlik meg, ha szaladni kell, futtában nem megy neki a fának. Az állatnak a sötét nem jelent bizonytalanságot.

Az őz nem úgy vadállat, mint egy ragadozó, nem fog a nyakadba ugrani. (A tápláléklánc azonos szintjén is van persze küzdelem, ezért növeszt agancsot.) Ha háznál, állatkertben nevelik is fel, és a kezedből eszik, nem lesz háziállat, legfeljebb bizalmas, ami veszélynek teszi ki, hiszen nem minden ember jószándékú, szelíd.

Az őz vadállat, nem szelíd, olyan amilyennek teremtették. A házasított, részben humanizált állatokhoz képest vadállat, nincs neve, nincs karám, ahol éjszakázna. Épp olyan vad, mint Bartók szarvasai, kiknek szarva „ajtón be nem térhet, csak betér az völgyekbe.”

Én is szeretném cinkéimet a kezemből etetni, de akkor a varázs egyszerre teljesedne be, s vésznék el örökre. Majd Isten elrendezi, mikor eszik szalmát az oroszlán!

Számos történetet hallunk háznál nevelt vadakról, akik gonдозóikra támadnak, a farkasok vagy medvék látszólagos barátsága katasztrófához vezet. Az ember nevelte őz ugyan nem harap, de a ketrecek közé zárt állat vad marad, és nem szabad. Sokkal hosszabb idő kell egy állat megszelídítéséhez, mint egy ember- vagy állatöltő.

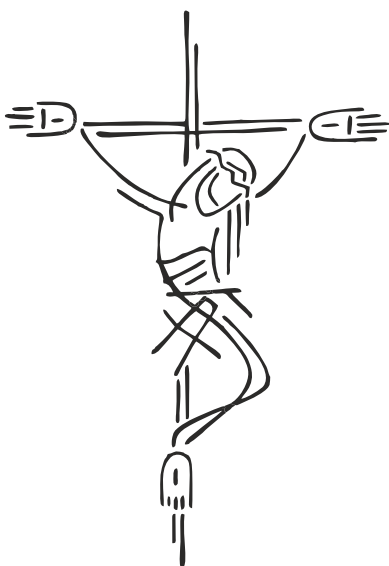
A Kis hercegben a róka szerint a megszelídítés kapcsolatteremtést jelent. Isten nem akar rombolni. Amikor Illés a robaj, a tűz után „halk és szelíd” hangot hall, arcát befödve kiáll Isten elé (1Kir 19,12). A szelíd Isten, aki az alázatos Jézusban megjelenik, kapcsolatot teremt velünk.

A Bibliában a bárány, ami a szelídséget, és ahogy a költő felfedezi szívében, a Szentírás is hirdeti: Dávid sarja Isten Báránya, de Júda Oroszlánja is. Hiszen a szelídség nem tutyimutyiságot jelent, és nem jelentheti az igazságok elhallgatását. A szelíd bátor igazán. És hát igen, a mi szívünkben is felbukkanhat préda és ragadozó, tigris és szelíd őz, de aki szeret, pontosan tudja ezt.

*Csak az olvassa versemet,
ki ismer engem és szeret,
mivel a semmiben hajóz
s hogy mi lesz, tudja, mint a jós,*

*mert álmaiban megjelent
emberi formában a csend
s szívében néha elidőz
a tigris meg a szelíd őz.*

(József Attila – Csak az olvassa...)



Weöres Sándor: Kereszt-árnykép

A kereszt felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
„itt van a te utad”

a kereszt két karja a légbe szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágnak:
„vigyázz: ő a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad”

a keresztnek alsó
ága földre mutat:
„vesződj: itt áss kutat,
lásd benne arcodat.”

Szent Vitus

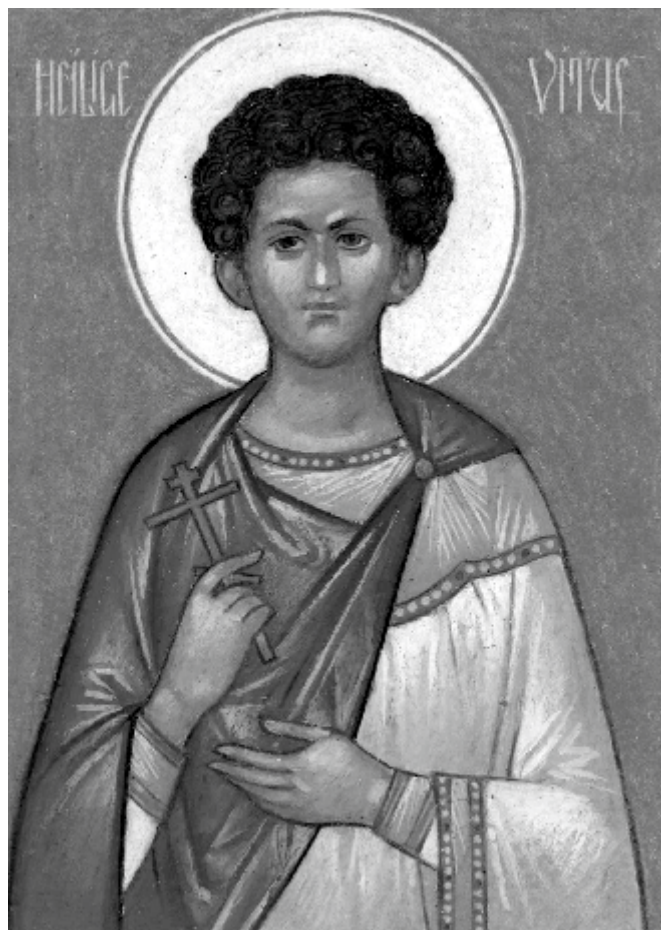
A tizennégy segítőszent - 13. rész

Szent Vitus, másként Vid, ókeresztény vértanú, a tizennégy segítőszent egyike.

Hetedik századi legendája szerint gazdag, pogány családban született. Kisgyermekként keresztemelkedett meg. Atyja gyakran bántalmazta, mivel Vitus megvetette a bálványokat, és mivel megtagadta az áldozat bemutatását, Valerianus prefektus megbottoztatta a fiút. A fenyítés során a végrehajtók karja és a prefektus keze azon nyomban leszáradt. A prefektus felkiáltott: „Jaj nekem, elvesztettem a kezemet!” Erre Vitus azt válaszolta: „Jöjjenek a te isteneid, és gyógyítsanak meg, ha tudnak!” A prefektus megkérdezte: „Meg tudnád-e tenni te is?” Vitus azt felelte: „Az én Úram nevében megtehetem” - imádkozott érte, és meggyógyult a prefektus keze.

A hálátlan prefektus így szólt az apához: „Térítsd észre fiadat, nehogy csúfos véget érjen!” Apja haza is vitte, és muzsikaszóval, ledér leánykákcal és mindenféle gyönyörűséggel igyekezett fia lelkét megváltoztatni. Szobájába zárta, ahonnan csodálatos illat áradt ki, ami az apát és egész háza népét elbódította. Az apa az ajtón belesve hét angyalt látott gyermeke körül. Felkiáltott: „Istenek jöttek a házamba!” – és nyomban megvakult. Kiabálására az egész város felbolydult, úgyhogy Valerianus is odasietett, és megkérdezte, mi történt. Így válaszolt: „Tüzes isteneket láttam, és tekintetüket nem bírtam elviselni.” Jupiter templomába vezették, és látásának visszanyerésére bikát ajánlottak fel, aranyszarvakkal, de mit sem használt. Fiát kérte, hogy gyógyítsa meg és az ő könyörgésére visszanyerte látását. De még így sem hitt, hanem fia megölését fontolgatta. Ekkor megjelent az Úr angyala Modestusnak, aki Vitus tanítója volt, és utasította, hogy hajóra szállva vigye a fiút más földre. Lucaniába menekültek. Itt hirdette az evangéliumot és sok csodát tett.

Diocletianus fiát démon szállta meg, és azt mondta, hogy nem is megy ki belőle, hacsak a Lucaniából való Vitus oda nem jön. A császár ma-



gához kérte Vitust és Diocletianus így szólt: „Fiú, meg tudnád-e gyógyítani fiamat?” Vitus azt válaszolta: „Nem én, hanem az Úr!” Majd rátette kezét a gyermekre, és a démon tüstént kimeneült belőle. A hálátlan császár azonban így szólt: „Legyen eszed, áldozz az isteneknek, nehogy csúfos halállal halj!” Mikor Vitus ezt visszautasította, Modestusszal együtt börtönbe vetették, de a súlyos vasbilincs lehullott róluk, és a börtön, tűndöklő fényben ragyogott.

Miután ezt jelentették a császárnak, elvezették, és tüzes kemencébe vetették, de épségben jött ki onnan. Ekkor egy félelmetes oroszlánt szabadítottak rá, hogy felfalja, de Vitus a hit bátorságával megszeli a fenevadat. Végül pedig Modestusszal és dajkájával, Crescentiával együtt, aki mindvégig követte őt, kínpadra vonták, de az ég hirtelen elsötétült, a föld megremegett, villámlott,

dörgött, a bálványok templomai leomlottak. Sokakat megöltek, a császár pedig rémülten menekült, mondván: „Jaj nekem, egy gyermek győzött le engem!” Őket pedig egy angyal kiszabadította és egy folyó partjára vitte, ahol imádkozva adták vissza lelküket az Úrnak. Tetemüket sasok őrizték. Egy jámbor asszony találta meg, és nagy tisztességgel temette el őket.

Szent Vitus legendája Magyarországon az Érdy-kódex lapjain maradt fenn. Kápolna is őrzi emlékét a Velem község fölötti Szent Vid-hegyen, ahol már a honfoglalás előtt templomot emeltek

tiszteletére. Ennek helyén épült fel 1859-ben a ma is álló Szent Vid kápolna.

Szent Vitust ábrázolják betegekkel, madarakkal, kízóeszközeivel is (főleg üsttel, oroslánál) vagy kakassal. Segítségül hívják démoni eredetűnek tartott betegségekben epilepszia, megszállottság, veszettség, „vitustánc”. A gyógyszerészek, vendéglősök, sörfőzők, vincellérek, rézművesek, fiatalok, a csehek, Prága, Fiume, Szászország és Szicília védőszentje Emléknapja június 15.

*Forrás: Jacobus de Voragine:
Legenda Aurea, Katolikus lexikon*

„Úgy képzeltem, gyorsabban fogunk előrehaladni”

Beszélgetés
Kurt Koch bíborossal

Az idén január 16-23-ig tartó ökumenikus imahétre tekintve Kurt Koch vatikáni bíboros, a Keresztény Egység Előmozdítása Pápai Tanácsának elnökének egyik érdekes korábbi beszélgetését közöljük.

– **Mi volt a legkiemelkedőbb ökumenikus esemény, mióta hivatalba lépett?**

– Több kiemelkedő esemény is volt. XVI. Benedek Erfurtba látogatott, ahol igen pozitívan nyilatkozott Luther Mártonról. Szintén kiemelkedő jelentőségű volt, hogy Angliában felkereste az anglikánokat. Ferenc pápa és Kirill pátriárka havannai találkozásának ugyancsak történelmi jelentősége volt, akárcsak annak, hogy a svédországi Lundban részt vett a reformáció elindulása kapcsán szervezett közös megemlékezésen. Arra is örömmel gondolok vissza, hogy 2018-ban Ferenc pápa felkereste az Egyházak Világtanácsát Genfben.

– **A hívő emberek erre gyakran azt mondják, hogy az egész csak diplomácia, és helyi szinten nem sok minden érzékelhető belőle.**

– Noha a hívő embereknek talán az a benyomásuk, hogy a saját környezetükben nem sok következménnyel járnak ezek az események, mindaz, amit említettem, igen fontos az ökumené haladásának szempontjából. Gyakran megfigyelhető,



hogy egy-egy ilyen találkozás nyomán jelentős folyamatok indulnak el. A gyümölcsök nem mindig azonnal mutatkoznak meg, hanem csak később. Ugyanez mondható el arról a számos párbeszédéről is, amelyet folytatunk.

– **Milyen mélypontokat volt kénytelen átélni?**
 – Eredetileg úgy képzeltem, hogy gyorsabban fogunk előrehaladni. Sokszor fájdalommal tölt el, hogy a nyilvánosságban az ökumenével kapcsolatos nehézségeikért mindig a katolikus egyházat hibáztatják. Sokan nem veszik észre, hogy minden egyes egyház támaszt nehézségeket és akadályokat.

– **Azt is hangoztatni szokás, hogy ha a katolikus egyház nyitottabban állna a pápai primátushoz, már sokkal messzebb járna az ökumené.**

– II. János Pál pápa minden keresztény egyházat felhívott arra, hogy kezdjen nyitott párbeszédet folytatni vele Róma püspöke primátusának gyakorlásáról, annak érdekében, hogy a primátus ne képezhessen többé akadályt, hanem az egységet tudja szolgálni. Remélem, hogy ennek az őszinte felhívásnak sokan nagyobb mértékben eleget fognak tenni, mint eddig.

– **Ferenc pápának szinodális egyház lebeg a szeme előtt. Lehetséges-e, hogy e téren felgyorsulnak majd a folyamatok?**

– Ferenc pápa rendszeresen hangsúlyozza: a szinodalitás nem egyenértékű a parlamenti berendezkedéssel. A demokrácia azt célozza, hogy érvényre juthasson a többségi vélemény, a szinodalitásnak viszont az a célja, hogy egyöntetű gondolkodásmód, konszenzus alakuljon ki.

A szinodalitás azt jelenti, addig viaskodunk és küszködünk egymással, amíg egyöntetű döntésre nem jutunk. Éppen ezért a szinodalitás sokkal több erőfeszítést igényel, mint a demokrácia.

– **Ön tehát nem számol azzal, hogy felgyorsulnak a folyamatok?**

– Részben megértem az emberek türelmetlenségét. Az ökumenéhez azonban két alapvető erőnyire van szükség. Egyrészt az egység iránti szenvedélyre, másrészt türelemre, mert türelem nélkül semmiképpen sem érhető el az egység, amelyre vágyunk. Nem gyors megoldásokra, hanem hosszú távon megbízható megoldásokra van szükségünk. Ezzel magyarázható, hogy a következő püspöki szinódust Ferenc pápa a szinodalitás témájának akarja szentelni.

– **Az alulról kiinduló ökumenikus kezde-**

ményezések mintha sikeresebbek lennének, mint a felülről kezdeményezettek.

– Tizenöt évig voltam bázeli püspök. Úgy tapasztaltam, hogy az egyház hétköznapi valósága jóval sokrétűbb, mint ahogy a megállapítása feltételezi, ökumenikus szempontból is. A hívő emberek között meglévő különbségekről éppúgy több párbeszédet kellene folytatnunk, mint a hívő emberek és a püspökök közötti eltérésekről. Ha az Egyházon belül nem tudunk teret adni a párbeszédnek, akkor az ökumené területén sem leszünk hitelesek.

– **Ön gyakran említi a „vér ökumenéjét”.**

– Azoknak az embereknek, akik ma a hitük miatt üldözést szenvednek, a nyolcvan százalékuk keresztény. Ma a keresztény a leginkább üldözött vallás a világon. Nem azért üldözik a keresztényeket, mert valamilyen konkrét közösséghez tartoznak, hanem azért, mert keresztények.

Ma a vértanúság ökumenikus jelenség: valóban a vértanúk ökumenéjének, a vér ökumenéjének korában élünk.

Az egyházak ma kölcsönösen elismerik a hitük miatt szenvedő keresztények áldozatát, de ez sokáig nem így volt. Különösen az 1054-es egyházszakadás után mindegyik egyház csak a saját hittanúit ismerte el vértanúnak, jöllehet tudták, hogy halálukkal Krisztusról tesznek tanúságot. Szerencsére a II. vatikáni zsinat túllépett ezen a látásmódon. II. János Pálnak szívügye volt, hogy elismerje más keresztény egyházak vértanúit, különösen Tertio millennio adveniente kezdetű apostoli buzdításában. Ut unum sint kezdetű enciklikájában is külön részt szentelt a vértanúk ökumenizmusának. Azt remélte, hogy a vértanúk segítenek a teljes keresztény egység megtalálásában.

XVI. Benedek főként a vértanúság krisztológiai dimenzióját hangsúlyozta. Ferenc pápa szemében hatalmas kihívást jelent a vértanúk ökumenéje. „Ha ellenségünk egyesít minket a halálban, kik vagyunk mi, hogy életünkben megosztottak legyünk? Nem szégyen, hogy a keresztények üldözőinek pontosabb ökumenikus szemléletmódja van, mint a keresztényeknek?”

Fordította: Görföl Tibor

Forrás: Kath.ch

Fotó: RPP-Institut/Wikimedia Commons

Magyar Kurír

Interjú Kovács József atyával, Gellénháza új plébánosával

Saját hiteles életével tanított

Szent József évének lezárásához kapcsolódóan közöljük Kovács József, gellénházi plébános aya gondolatait.

- Hogyan éled meg védőszenteddél, Szent Józseffel való kapcsolatodat? Milyen gondolatok fogalmazódnak meg benned most vele kapcsolatban?

- Nem voltam még ilyen helyzetben, hogy a védőszentem kapcsán kérdezzek felőlem. Nagyon érdekes, elgondolkodtató, hogy az ember életét mennyire határozza meg, hogy ki a védőszentje, imádkozik-e hozzá, bíz-e benne.

Magam mindig különleges tisztelettel voltam Szent József iránt és büszke vagyok arra, hogy a pártfogásában vagyok keresztiségem óta. Mindig lelkesen vártam március 19-ét, nem a sok köszöntésért, vagy rám gondolásokért, hanem aznap valahogy mindig azt éreztem, hogy Szent József az „enyém”. Nem kisajátítóan gondolom ezt, hanem abban az értelemben, hogy én ma a nevemmel őt ünnepelem.

Kifejezetten örültem annak, hogy Ferenc pápa beiktatási ünnepe március 19-én volt, amiben mint „custos” – Egyházunk őrzője és védelmezője kitüntetett helyet kapott Szent József. Szentatyáinknak ebből a mély tiszteletéből ered, hogy a szentmise kánonjába belevette állan-



dó elemként az ő nevét, valamint hogy a tavalyi évben meghirdette a Szent József évet.

Mint az Egyház fővédőszentje, hivatásának egyetlen célja és értelme Jézus volt, ezért ez a példa kell, hogy bennünket is erre az élethivatásra tereljen, Urunk szolgálatára. Bátran kérjük imáinkban az Egyház egységének és békéjének érdekében azt a megkérdőjelezhetetlen tekintélyt, akinek szavára és útmutatására a mi Urunk is fel-tétel nélkül hallgatott.

A Szent Családban betöltött fontos szerepe – amiben a jó atya mintáját látta Jézus –, megkérdőjelezhetetlen. József, az igaz ember (Mt 1,19), aki kezdetől fogva úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki (Mt 1,24): Máriát Betlehembe, majd a kis Jézussal együtt Jeru-

zsálembe és Egyiptomba, végül Názáretbe vezette Isten akarata szerint. A vándorlás és a jeruzsálemi templomban való bemutatás mintegy előképei Jézus tanító útjainak és virágvasár-napi bevonulásának. A Dávid házából való József (a valószínűleg számarháton utazó) Máriát és a gyermeket kíséri, 30 évvel később ugyanazon az úton a Messiást éljenzik: „Hozsanna Dávid fiának” (vö. Mt 21,9).

József az Írás szerint ács-mesterséggel kereste kenyerét. Egész biztos, hogy amikor felemlegeti Jézus, „Ki az közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? Vagy ha halat kér, talán kígyót ad neki?” (Mt 7,9-10), saját kérései és emlékei jutnak eszébe, ahogy Józsefhez fordult. A tőle kenyeret kérő Jézusnak teljesítette kérését, annak a

Jézusnak, aki az örök élet kenyerével, saját testével táplál minket.

József volt az, aki saját hiteles életével tanította és nevelte fiát, a mi Urunkat a választott nép szokásaira, liturgiájára, imádságaira. Szinte megelevenedik előttünk, ahogy – kezdetben talán kézen fogva – együtt mennek a zsinagógába és a templomba, csatlakozva a férfiakhoz az előírások szerint. Tőle tanulta meg a Törvényt, az Írást, Ő, akit úgy ismertünk meg, mint az Ige, aki testté lett és közöttünk élt.

Jó lelki olvasmánynak ajánlom – akár így a Szent József évet lezárva Ferenc pápa „Apai szívvel” című apostoli levelét. Csokorba gyűjtve elmélkedik Szent Józsefről hivatásáról több oldalról megközelítve azt.

- Szent József éve egy különleges ajándékot is hozott a te életedbe, hiszen 8 év káplánság után plébánosi kinevezést kaptál a gellénházi plébániára. Miként fogadtad az új megbízatást és hogyan éled meg az új kihívásokat, amelyekkel szembesülsz?

- Minden eddigi állomáshelyemet nagyon szerettem és szerettem a mai napig. Ezt az is élteti bennem, hogy bármelyik helyre látogatok vissza, mosolygó tekintetek, kedves szavak, ölelések fogadnak. Jánosháza, Szentgotthárd és Zalaegerszeg híveinek imája mindig hatalmas erőt és kegyelmet nyert nekem hivatásom gyakorlásához. Az ő imájuk kísért el Gellénházára is, amikor augusztusban átvettem a plébánia hivatalát.



Manapság 8 év sok időnek számít a káplánságban és magam részéről úgy érzem ideje is volt már annak, hogy önállóan vezethessek egy rám bízott közösséget. Ezért a kinevezésemet nagy örömmel fogadtam János püspök atyától, lelkesen vágtam bele az új szolgálatba.

Nagyon kedves közösséget örökölt megboldogult elődömtől, Nagy Péter atyától. A plébánia minden híve nyitott szívvel fogadott és ajánlotta fel segítségét a munkához. Igazi egyház és paptisztelő emberek élnek itt, akikért megéri fáradni. Az iskolai és óvodai hitoktatást teljes egészében magam végzem, emellett egy Karitász-ház lelki vezetése is feladatom Nagylengyelben. Lelkiségben megőriztem és liturgikusan színesítettem a Szent Filoména engeszteléseket, ami minden hónap 10-én, este 6 órára várja a kedves zarándok híveket Zalaegerszegről. Újdonság az elsőszombat esti Szűzanya köszön-

tő, amiben több atya is közreműködik.

A járványhelyzet nem teszi lehetővé, hogy minden tervezett programunkat megtartsuk, de van célunk és jövőképünk a hívekkel közösen.





A Szűzanya 2021. december 25-i üzenete Medjugorjében

A Szűzanya üzenete 2021. december 25-én (Marija által)

„Drága gyermekek! Ma Fiamat, Jézust hozom hozzátok, hogy a békéjét adja nektek. Kicsi gyermekeim, béke nélkül nincs jövőtök, sem áldások, ezért térjete vissza az imához, mert az ima gyümölcse az öröm és a hit, amely nélkül nem élhettek. A mai áldást, amelyet adok nektek, vigyétek el családjaitokba és gazdagítsátok vele mindazokat, akikkel találkoztok, hogy érezzék azt a kegyelmet, amelyet ti kaptatok. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

A Szűzanya éves jelenése Jakov látonoknak - 2021. december 25.

1998. szeptember 12-ei utolsó mindennapos jelenésekor a Szűzanya Jakov Čolonak azt mondta, hogy ezentúl évente egyszer fog megjelenni neki,

december 25-én, karácsonykor. Így történt ebben az évben is. A jelenés 14:25 órakor kezdődött és 9 percre tartott. Jakov látnok által a Szűzanya következő üzenetet adta:

„Drága gyermekek, Isten gyermekeinek hívnak benneteket és azok is vagytok. Ha szívetek megérezné azt a határtalan szeretetet, amellyel Isten szeret benneteket, életetek minden pillanata az Ő imádása és Neki való hálaadás lenne. Ezért, kicsi gyermekeim, ma, a kegyelem napján nyissátok meg szíveteket és kérjétek az Úrtól a hit ajándékát, hogy valóban méltókká váljatok arra, hogy Isten gyermekeinek nevezzenek titeket, akik tiszta szívvel adnak hálát és tisztelik Mennyei Atyjukat. Mellettetek vagyok és édesanyjai áldásommal megáldalak benneteket.”

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

Hirdetések

- Január 16-tól kezdődik a 23-ig tartó Imahét a keresztények egységéért.
- Február 2-án, szerdán, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén délből is lesz szentmise.
- Február 3-án, csütörtökön, Szent Balázs püspök ünnepén és az azt követő vasárnap Balázs áldásban részesítjük a testvéreket.
- Február 11-én, pénteken, a Lourdes-i Boldog-

ságos Szűz Mária ünnepén, a betegek világnapján délből is lesz szentmise, amelyben kiszolgáltatjuk a betegek kenetét.

- Február 16-tól kezdve, szerdánként 19 órától a Szent Ferenc kápolnában közös felkészítést indítunk az idei évben házasságra készülő jegyespárok részére.

Szent Ferenc: A Boldogságos Szűz üdvözlése



Üdvözlégy, Úrnőnk,
szentséges Királynénk, Istennek szent szülője, Mária,
ki szűz lévén templommá lettél,
és választottja a szentséges mennyei Atyának,
ő szentelt meg téged szentséges szerelmes Fiával
és a Vigasztaló Szentlélekkel.
Minden kegyelem teljessége és minden jószág
lakozott és lakozik tebenned.
Üdvözlégy te, Isten palotája;
Üdvözlégy te, az ő lakozó sátra;
Üdvözlégy te, az ő lakóháza.
Üdvözlégy te, az ő palástja;
Üdvözlégy te, az ő szolgálója;
Üdvözlégy te, az ő anyja,
legyetek üdvözölve ti, szent erények mind,
kik a Szentlélek kegyelméből és megvilágosításából
a hívek lelkébe ereszkedtek,
hogy a hitetleneket Istenben hívő emberré
formáljátok át.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia
havilapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg,
Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft